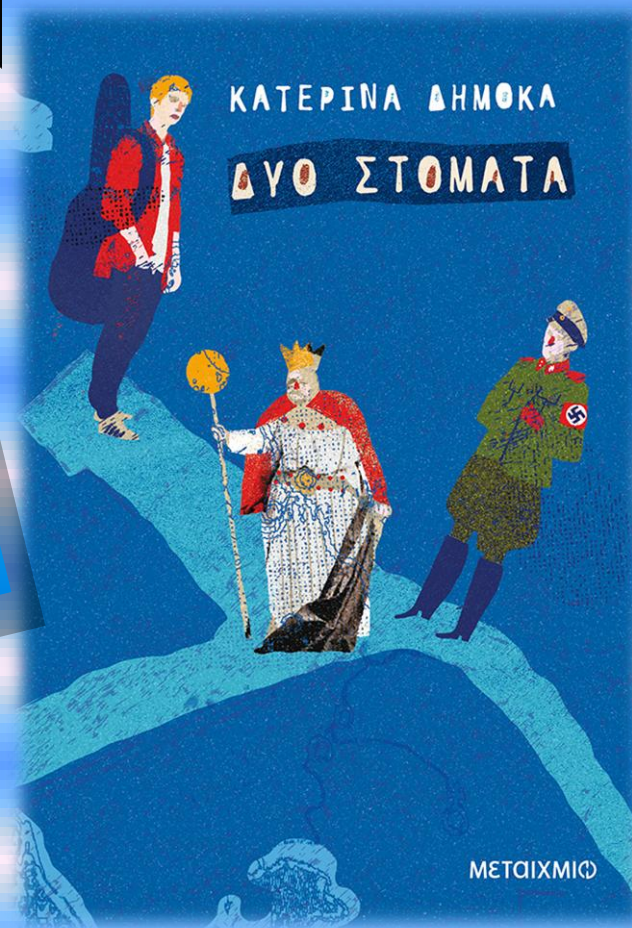

Νικολέτα Μπιτσάνη

«...Δύο στόματα αντάλλαξαν
συγχώρεση για τα εγκλήματα της
Ιστορίας. Δύο στόματα
γεφύρωσαν τους γκρεμούς του
μίσους και μοιράστηκαν για λίγο
την ειρήνη του κόσμου.»

Υποθέστε πως ήσασταν το κοριτσάκι που σώθηκε από την καταστροφή του Διστόμου. Σε σελίδες του προσωπικού σας ημερολογίου να καταγράψετε τα συναισθήματα που σας προκλήθηκαν από τα γεγονότα που βιώσατε.

10 Ιουνίου 1944, Δίστομο, Βοιωτία

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Πλέον μπορώ να πω με σιγουριά πως είσαι η μόνη μου παρηγοριά. Σήμερα, βίωσα την ίδια κόλαση· ίσως ακόμη μεγαλύτερη από ό,τι συνήθως...

Ήταν τέσσερις το μεσημέρι. Ένιωθα έντονη ανησυχία, αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί· σαν ένας κακός οiwνός... Μόλις είχα φάει μισή μερίδα νερουλιασμένης λαχανόσουπας, γιατί η μαμά είπε πως έπρεπε να μας φτάσει και για την Κυριακή και ένιωθα το στομάχι μου να γουργουρίζει. Στην τσέπη μου κρατούσα το καθρεφτάκι που μου είχε δώσει ο μπαμπάς, πριν φύγει. Το θυμάμαι σαν χθες που στεκόμασταν με δάκρυα στα μάτια μπροστά από την εξώπορτα... Που είχε πλησιάσει σιμά μου, με φίλησε, μου έδωσε τον καθρέφτη και μου ψιθύρισε: «Τον καθρέφτη αυτόν, κόρη μου, θα τον κοιτάξεις μονάχα δύο φορές: Όταν θα πονά η καρδιά σου, όσο δεν έχει πονέσει ποτέ, για να με θυμηθείς και να πάρεις κουράγιο, και όταν θα νιώσεις όση χαρά και ελπίδα δεν έχεις αισθανθεί ξανά, για να αντικρίσεις τον εαυτό σου και να νιώσεις περηφάνια που έχεις αντέξει. Ποτέ άλλοτε! Έτσι, σε τούτο το γυαλί θα έχουν κλειδωθεί τα δύο πιο δυνατά συναισθήματά σου και δεν θα τα ξεχάσεις ποτέ.». Έκτοτε, δεν τον έχω κοιτάξει ούτε μία φορά...

Δεν μπορούσα να κοιμηθώ για μεσημέρι και έτσι έκατσα στον προθάλαμο και χάζευα τα περίτεχνα σχέδια στην πίσω πλευρά του καθρέφτη. Τότε ξαφνικά, όρμησε μέσα στο σπίτι μας ένας από αυτούς. Από εκείνους τους ψηλούς γεροδεμένους φονιάδες που έχουν το θράσος να αυτοαποκαλούνται άνθρωποι! Πάγωσα. Η γιαγιά προσπάθησε να αμυνθεί μπαίνοντας μπροστά του, αλλά την πέταξε κάτω... Η μαμά έκλαιγε με αναφιλητά, κρατώντας την αδελφή μου στην αγκαλιά της και ο σκύλος μας γάβγιζε κουρνιασμένος σε μια γωνιά, ανήμπορος να περπατήσει, αφού δεν είχε θεραπευτεί το πόδι του. Αυτό ήταν το δυσσίωνο προαίσθημα που με ταλάνιζε τελικά; Ο χρόνος σταμάτησε. Ο διάβολος έστριψε το όπλο του προς το μέτωπό μου. Δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσα να κάνω. Μόνο

να τον κοιτάζω με το πονεμένο μου βλέμμα, που ικέτευε για ελεημοσύνη... Με κοίταξε και αυτός. Στο βλέμμα του μπορούσα να διακρίνω όλη την οδύνη, την καταστροφή που είχε προξενήσει. Τα δάκρυα στα βλέμματα των αθώων που κατέστρεψε. Εκείνων που δεν έφταιγαν σε τίποτα, που άξιζαν μια ευκαιρία να ζήσουν. Και τώρα διαισθανόμουν ότι επρόκειτο να γίνω ένας από αυτούς... Στο βλέμμα το δικό μου προσπάθησα να βάλω μέχρι και την τελευταία σταγόνα ελπίδας και απόγνωσης που είχα μέσα μου... Θυμήθηκα τα λόγια της μαμάς: «Τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής του ανθρώπου». Ίσως και τώρα τα δικά μου μάτια να ήταν ο καθρέφτης της καρδιάς μου. Σαν αυτόν του μπαμπά, που δεν είχα τολμήσει να κοιτάζω εδώ και ενάμιση χρόνο που έχει φύγει... Τότε, είδα ένα δάκρυ να κυλά από τα μάτια του. Ένωσα θυμό. Δεν έχει το δικαίωμα να κλαίει ο διάβολος.

Όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα. Έκανε ένα βήμα πίσω, κοίταξε γύρω του και έστρεψε το όπλο του προς τον σκύλο. Ασυναίσθητα έκλεισα τα μάτια μου και βούλωσα τα αυτιά μου τόσο δυνατά, που νόμιζα ότι θα ματώσουν. Όταν τα άνοιξα, μία λίμνη από αίμα με πλησίαζε και ένα ένοχο βλέμμα ήταν καρφωμένο πάνω μου. Ήθελα να φωνάξω. Ήξερα ότι θα ήταν μάταιο... Έκανα, όμως, κάτι πολύ χειρότερο. Χωρίς να το σκεφτώ, άπλωσα το χέρι μου και του έδωσα το καθρεφτάκι του μπαμπά. Εκείνος το πήρε, με χαιρέτησε στρατιωτικά και έφυγε. Ποτέ δεν θα τον συγχωρέσω. Ποτέ δεν θα συγχωρέσω τον εαυτό μου. Μα τι σκεφτόμουν; Δεν καταλαβαίνω. Όλα είναι θολά.

Όχι! Όχι! Δεν μου αξίζει αυτό! Δεν μου αξίζει αυτός ο πόνος! Δεν μου αξίζει να μην ξέρω αν θα ζω ή αν θα πεθάνω αύριο. Να ζω μακριά από τον μπαμπά μου. Να τρώω κάθε μέρα ψίχουλα, ενώ ξέρω πως οι ψεύτες και οι δολοφόνοι είναι χορτασμένοι. Δεν μου αξίζει να ζω μέσα στην κόλαση. Χρήματα, εξουσία, δύναμη. Αυτοί οι τρεις δαίμονες είναι που θολώνουν την κρίση των ανθρώπων.

Και ξέρεις τι με πονάει περισσότερο από όλα; Ότι αυτός ο διάβολος που μου «χάρισε τη ζωή» και έχει στα χέρια του το αίμα του σκύλου μου, κοιτάζει αμέριμος τον καθρέφτη μου. Αυτόν που προοριζόταν για τη δική μου αντανάκλαση, όχι ενός τέρατος...!

Δική σου